

עפ"א 18417/01/15 - עבד אגבאריה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 18417-01-15 אגבאריה נ' הועדה המחוזית לתכנון ובניה בחיפה

בפני כב' השופטת תמר שרון נתנאל

עבד אגבאריה ת.ז. 021211297

המערער

ע"י ב"כ עו"ד מחמוד מחאג'נה, עו"ד אחמד אל גאבר ועו"ד

ואהיב אלטיבי

נגד

המשיבה

מדינת ישראל

באמצעות הועדה המחוזית לתכנון ובניה - חיפה

ע"י ב"כ עו"ד ג'ובראן ג'ובראן ואח'

פסק דין

הערעור והחלטות בימ"ש קמא

1. לפני ערעור על החלטות שניתנו בבית משפט השלום בחיפה (כב' השופט קוטון) בת"פ תו"ח 35631-02-10, במסגרתן ניתנה למשיבה ארכה לביצוע צו הריסה (בו חויב המערער), לפי סעיף 207 לחוק התכנון והבניה, תשכ"ה-1965 - החלטת ביניים מיום 18.8.14 והחלטה סופית מיום 10.12.14.

2. מדובר בביצוע צו הריסה של מבנה מגורים (להלן: "**המבנה**"), שנבנה על קרקע חקלאית בסמוך ליישוב אום אל פחם, על פי גזר דין שניתן נגד המערער עוד ביום **26.3.07**, בת"פ 2682/03 בבית משפט השלום בחדרה.

בגזר הדין הנ"ל הוטל על המערער להרוס את המבנה בתוך 18 חודשים ונקבע, כי אם לא יעשה כן, תהא המשיבה רשאית להרוס, בתוך 3 חודשים.

3. לאחר שמהערער לא הרס את המבנה, הוגש נגדו כתב אישום בגין עבירה של אי קיום צו הריסה וביום 14.10.10 במסגרת גזר הדין, נקבע כי עליו להרוס את המבנה עד יום **1.5.11** וכי אם לא יעשה כן תהא המשיבה רשאית להרוס את המבנה, **החל מיום 1.9.11** ללא שהוגבל המועד בו היא רשאית להרוס את המבנה.

מאחר שההליכים השונים פורטו בהחלטות בית משפט קמא, אינני רואה מקום לחזור על הפירוט ואציין רק, כי

לאחר גלגולים נוספים של העניין, בערכות השונות, לרבות בקשות מטעם המערער למתן אורכות לביצוע ההריסה, לרבות עתירות מנהליות בהן ביקש המערער לצוות על המשיבה להימנע מביצוע צו ההריסה, ניתנה החלטה, בבית המשפט המחוזי בחיפה, בע"פ 50257-06-13, בה הוגבל המועד בו הותר למשיבה לבצע את הצו וזאת - **עד ליום 12.10.13**.

בקשת המערער לעיון חוזר נדחתה ביום **16.9.13**. מאז ועד החלטות בית משפט קמא, הגישה המשיבה 4 בקשות למתן ארכה לביצוע צו ההריסה על ידה.

מפי המערער, שהתנגד לבקשות, נשמעו טענות פרוצדוראליות ומהותיות ובסופו של דבר, בשתי הפעמים הראשונות, נעתרו בתי המשפט לבקשות המשיבה והאריכו את המועד, כמבוקש על ידה. ערעורים על כך נדחו.

4. בבקשות האחרונות, מושא ערר זה, ביקשה המשיבה, תחילה, מתן ארכה עד ליום 1.9.15 ולאחר מכן צמצמה את התקופה, עד ליום 1.3.15 בלבד.

הפעם, צירפה המשיבה לבקשת הארכה, מסמך מטעם פרקליט המדינה, המנחה את מפכ"ל המשטרה לסייע למשיבה בביצוע הצו (עד המועד הקודם - 1.1.15) ותכתובות בין המשיבה למשטרה.

בית משפט קמא עמד על פרק הזמן הארוך שעבר ללא שהמשיבה מבצעת את הצו, על טיעוני המערער ועל הפגיעה הקשה הנובעת מכך בשלטון החוק, בצווי בתי המשפט ובאמון הציבור במערכת אכיפת החוק והשפיטה.

מנגד - התקשה בית משפט קמא להשלים עם מצב בו הנאשם, אשר ביצע עבירה לפי שנים רבות, ממשיך ליהנות מפירוטתיה, תוך התעלמות מצו ההריסה המופנה, בראש ובראשונה, אליו.

בסופו של דבר, מצא בית משפט קמא לנכון, "**לאפשר למשיבה פרק זמן נוסף, קצר ומדוד, לצורך ביצוע צו ההריסה על ידה**" והאריך את המועד לביצוע ההריסה על ידי המשיבה, עד ליום 1.3.15.

הוסיף בית משפט קמא ואמר: "**ככל שהמאשימה לא תבצע את צו ההריסה במהלך אותו פרק זמן, קשה יהיה להיעתר לבקשות נוספות מן הסוג דנן, בפרט נוכח התקופה הארוכה שחלפה מאז החלטת בית המשפט המחוזי**".

טיעוני המערער

5. בהודעת ערעור מפורטת ומנומקת, סוקרים ב"כ המערער את השתלשלות העניינים, תוך הדגשת העובדה, שבקשות האורכה, שהוגשו על ידי המשיבה, לא עמדו בתנאי סעיף 207 לחוק.

המערער מציין, שהערעור מופנה נגד החלטות בית המשפט בשתי הבקשות האחרונות אולם, למעשה, מדובר בבקשה אחת (שהמועד בה קוצר, כאמור, מיום 1.9.15 ל- 1.3.15). נטען, כי הבקשות לא הוגשו על פי הוראות תקנות התכנון והבנייה (סדרי דין בבקשה לפי סעיף 207 לחוק) (להלן: "**התקנות**"), לא מבחינת המועד בו הוגשו ולא מבחינת המסמכים שצורפו ושהיה צורך לצרף.

כן נטען, כי למרות דרישות המערער, לא הומצאו לו מסמכים שנדרשו והמשיבה העלימה ממנו מסמכים.

ב"כ המערער טוענים, כי על אף שתקנה 6 לתקנות מאפשרת לבית המשפט לדון בבקשה חרף אי מילוי תנאי התקנות, יש לשם כך צורך ב"טעמים מיוחדים שיירשמו" ואילו במקרה דנן אין בהחלטת בית משפט קמא כל נימוק מיוחד, המצדיק אי קיום התנאים שנקבעו בתקנות ואין בה הסבר מדוע לא נדחו הבקשות על הסף.

6. לגופן של הבקשות נטען, כי לא הובהר, מספיק, מדוע הצו לא בוצע עד כה על ידי המשיבה וכי טענותיה בעניין זה, בדבר קשיים בביצוע, הן טענות סרק. נטען, כי לא היה מקום להסתפק בהסברים כלליים הנעוצים ברגישות המצב ובשיקולי בטחון הציבור ושלומם.

ב"כ המערער מצביעים על מקרים אחרים, בהם נהרסו, ממש באותה תקופה, מבנים אחרים, בסיוע כוחות משטרה וביניהם אף מסגד, עובדות הסותרות את ההסבר שנתנה המשיבה לאי הריסת המבנה עד כה.

כן נטען, כי בעניין המבנה של המערער חלה, בעת האחרונה, התפתחות ויזמה תכנונית, המצדיקים דחיית ביצוע הצו, על פי בקשה לאורכה, שבדעת המערער להגיש. נטען, כי מדובר בתכנית מתאר של אום אל פחם שהופקדה לאחרונה בוועדה המקומית לתכנון ובנייה למתן הערות והחלטה סופית, אולם בית משפט קמא לא התייחס לכך בהחלטתו.

עוד נטען, כי לא ניתנה למערער זכות תגובה מלאה לכל בקשות המשיבה וכי ההחלטה האחרונה של בית משפט קמא מנוגדת לאשר נקבע בסופה של ההחלטה בבקשה השלישית, שם נאמר, כי "**ככל שיעבור הזמן והמאשימה לא תצליח לבצע את הצו השיפוטי, ספק בעיניי אם יהיה מקום להמשיך ולהאריך את המועד שניתן בידיה**".

טיעוני המשיבה

7. ב"כ המשיבה הפנה לטיעונים שנטענו בבקשה לעיכוב ביצוע שהגישה המשיבה לבית משפט קמא.

נטען, כי נימוקי המשיבה לאי הריסה נעוצים בשיקולי ביטחון, בצורך להיערכות של כוחות משטרה בהיקף נרחב ובחשש לשלום הציבור ולביטחוננו.

8. יש להצטער על כך שבמציאות השוררת במדינת ישראל, יש אמנם צורך בהיערכות מיוחדת, לשם ביצוע צווי הריסה על ידי המדינה. עם זאת, עברה כמעט שנה וחצי מאז החלטת בית המשפט המחוזי שקצבה 60 יום לביצוע הצו ומאז יום 12.10.13 הוא המועד שעד אליו היה על המשיבה לבצע את הצו על פי החלטת בית המשפט המחוזי בחיפה בע"פ 50257-06-13, ועד למועד בו הוגשה הבקשה לבית משפט קמא- 18.8.14, עמדו לרשות המשיבה כ- 10 חודשים לשם ביצוע הצו.

אינני מקלה ראש בקשיים הסובבים "מבצע" שכזה ואף לא באירועים אחרים שאירעו בתקופה זו ואשר דרשו כוחות ביטחון בהיקפים נרחבים, אולם, בשים לב לכך שמדובר בצו הריסה שניתן עוד בשנת 2007, היה על המשיבה ליתן עדיפות לביצוע הצו ולהיערך בהתאם.

לא למותר להפנות, בעניין זה, אל סעיף 8 למכתבו של פרקליט המדינה אל מפכ"ל המשטרה, מיום 24.12.14 (עוד טרם מתן האורכה האחרונה), בדבר החשיבות שבביצוע הצו, ללא בקשה אורכה נוספת ולא למותר לציין, כי לא הובהר מהם האירועים הביטחוניים שלא אפשרו ביצוע הצו במסגרת הארכה הקודמת שניתנה מיום 1.9.14 ועד 1.1.15.

מנגד, יש ליתן את הדעת לכך שמי שצריך לבצע את הצו הוא, בראש ובראשונה, המערער ולכך שהוא אינו מבצעו מאז 2007, על כל המשתמע מכך.

9. אינני סבורה שבהחלטתו בבקשה הרביעית, פעל בית משפט קמא בניגוד להחלטה שניתנה בבקשה השלישית.

אוסף ואומר, כי הגם שבהחלטה בבקשה הרביעית לא הובאו, בנפרד, נימוקים לדיון בה על אף שהמשיבה לא מילאה אחר כל תנאי התקנות, הרי מהנימוקים האמורים בה עולים גם נימוקים מיוחדים לאי דחייה על הסף וכפי שאמר בית משפט קמא, קשה להשלים עם מצב בו הנאשם נהנה מפירות עבירותיו, במשך שנים רבות וממשיך ליהנות מכך בשל הקשיים העומדים בפני המדינה בבואה לבצע צו שיפוטי מסוג זה.

כך או כך - סבורה אני, כי, בסופו של דבר, החלטת בית משפט קמא מאזנת נכונה בין האינטרס הציבורי בביצוע ההריסה ובין שאר האינטרסים והנסיבות ואין להתערב בה.

סומכת אני ידיו גם על הערת בית משפט קמא בעמ' 3 להחלטתו, פסקה שנייה לסעיף 10 ואומר בבירור, כי ככל שהמשיבה לא תבצע את הצו **עד ליום 1.3.15**, לא יהיה עוד מקום להאריך את המועד, אלא בהתקיים נסיבות

חריגות ויוצאות דופן, בגינת לא ניתן היה לבצעו.

10. בשולי הדברים אציין, כי בכל מקרה - המערער אינו יכול להתנער מחובתו הוא לבצע את הצו והדין נותן בידי המדינה אמצעים לאכוף עליו ביצועו.

אשר לטענת המערער, לפיה חל שינוי במצב התכנוני, המצדיק הארכת המועד - הארכה כזו אין לה מקום בבקשה המוגשת על ידי המדינה ומכל מקום, המערער יכול היה, אילו רצה, להגיש, מצדו, בקשה למתן אורכה על פי סעיף 207. אין כמובן לשמוע מדבריי עמדה כלשהי באשר להצדקה להגשת בקשה כזו, או לסיכוייה.

סופו של דבר - אני דוחה את הערר.

ניתן היום, ה' שבט תשע"ה, 25 ינואר 2015, בהעדר הצדדים.